

ASPIRAȚII

ȘI ÎMPLINIRI

DIFERITE

În afara atracției prezentată de rivalitatea directă a celor două perechi de formații ale Capitalei, duminică interesează mult o nouă întâlnire cu aspirațiile sau durerile de moment ale lor: Rapid și Steaua nu pot neglija campionatul, dar competițiile europene le solicită fără discuție în aceeași măsură, dacă nu mai mult; Dinamo București face eforturi spre a se redresa după o suită de nereușite, ca și Progresul, aflată și ea în căutarea unui drum spre mai bine. Pe marginea acestor imperative ale celor patru ne vom așeza reflecțiile...

Fără de îndoială și Steaua, specialiștii sînt mai pretențioși. Rapid și-a și stabilit un etalon de comportare — acela din meciul cu Trakia — și sigur că ar fi de dorit ca echipa lui Valentin Sănescu să-și acordeze mereu eforturile și reușitele la acel ton. Privită din acest unghi, evoluția din partida cu Dinamo n-a mulțumit și sigur că și efectul psihic al înfrîngerii influențează judecata acestei comportări. Dar, cu toate că — luată individual — cei mai mulți dintre gîlgeșteni s-au prezentat sub potențialul lor real, noi considerăm că forța de joc arătată de Rapid nu reprezintă un motiv de panică, de pesimism. Îngrîșătoare rămîn însă greseliile copilărești ale unora dintre apărători, nesiguranta lor în momente decisive, precum și abdicarea în atac de la jocul combinativ cu care înaintașii Rapidului au realizat, în trecut, evoluții apreciate. Dătorul de speranțe este următorul fapt: campioana păstrează totuși în jocul ei evidentele semne ale depășirii crizei de acum câteva săptămîni și, cu reșurări de formație care pot viza jucătorii ce vor repeta evoluțiile rememorate (Moitroc, Lupeșcu, Răducanu, Dumitriu), își poate păstra intact bagajul moral și tehnic pentru Torino. Villarul barometru al „timpului probabil” pentru Rapid, îl socotim — ca potențial de joc — întâlnirea de duminică cu Steagul roșu, ca și partidele de verificare pînă la meciul cu Juventus. O condiție esențială a bunei lor prezențe pe stadionul din Torino o reprezintă defasarea psihică de situația din campionat, fără discuție deloc încurajatoare înaintea dificilei misiuni din fața campioanei Italiei.

Pe un grafic asemănător cu Rapid ca linie a randamentului, a mers și Steaua. Nici evoluția militarilor în fața Progresului n-a reprezentat o reușită deplină, ceea ce reînnoiește așteptările, cu fotbalul practicat de Steaua pînă la partida cu F. C. Argeș. Unsprezecelele dirijate de Constantin a reușit, prin maturitatea lui, să încheie la egalitate o partidă în care n-a putut combate multă vreme inițiativa adversarului, un meci în care șansa a suris pe rînd ambelor combatante. La Steaua apar parcă semnele unei plictiseli în joc, ale unei ușurări chiar și ale unei lipse de interes la diapazonul unor echipieri (Voinea, Sorin Avram); poate că este momentul unei reflecții din partea celor ce nu-și fac pe deplin datoria față de echipă, să înțeleagă că meciurile frumoase din acest sezon pot fi reeditate numai prin eforturile care se depuneau atunci. Cu atît mai mult cu cît se

Greavu a fost mai repede la balon și l-a degajat cu capul. Pircălab urmărește cu regret mingea care se îndepărtează...

Foto: Paul ROMOȘAN

apropie jocurile cu Valencia, ocazie de a prezenta echipa bucureșteană într-o apreciată postură pe plan internațional, pînă la care Steaua trebuie să urce calea spre o formă bună; pînă atunci sînt toate șansele să fie utilizați și jucătorii indisponibili (D. Popescu, Hălmăgeanu) și ocaziile de a mai fi revăzuți cei tineri (Vigu, pe un post ce-i convine, Tătaru II).

Pentru Dinamo, partida cu Rapid, în afara confruntării cu severul judecător care este... clasamentul, reprezintă și o verificare a orgoliului pleiadei de internaționali, așa de des ținta comentariilor negative pentru dispariția, de-a lungul multor etape, de pe scena campionatului. Și echipa din soseaua Ștefan cel Mare a reușit, după lungi căutări, ezitări, după frământări, să găsească calea unei regрупări a forțelor și să ofere, mai ales pe parcursul repriei secundă din jocul său cu Rapid, câteva „mostre” de acțiune la înălțimea blazonului formației. Au răsunat (după cîta vreme?) aplauze pentru Pircălab, pentru Ghergheli, pentru Haidu sau Nunweiler III; acum alături de mai tinerii Dinu și Dumitrache. Toți componenții s-au mișcat cu vioiciune, au pasat simplu și oportun, s-au sprijinit reciproc în fazele de apărare și atac. Deci, se poate, atunci cînd există dorința de a înfrînge greutățile, ambiție de a dovedi că știți ceva, că nu ați spus încă ultimul cuvînt. Să sperăm că sclipirea dinamovistă nu va rămîne numai atît,

ci va fi doar semnalul unei reveniri a acestei formații.

Privind pe Progresul în înfrîngerea cu Steaua nu se putea să nu observi schimbarea structurală, de orientare și organizare a jocului; în locul mingilor la întimplare, șutate puternic, apare mereu tendința de a construi, de a pasa coechipierului cel mai bine plasat, mișcarea oamenilor fără minge deslășurată ordonat și uniform — toate aceste atribute sînt prezente în jocul unei formații care (de ce să ocolim realitatea?) nu beneficiază de prea multe individualități remarcabile. Este și meritul jucătorilor care au înțeles necesitatea începerii unei noi etape în viața echipei totale, ultimul cuplaj interbucureștean al sezonului 1967 ne-a prilejuit totuși câteva constatări multumitoare, odată cu observația că Rapid și Steaua, cele două purtătoare ale culorilor fotbalului nostru în marile întreceri europene, trebuie să așeze din nou pe acceleratorul seriozității și atenției cu care în timpină dublele examene în compania unor formații cu nume sonore în fotbalul continental.

Stelian TRANDAFIRESCU
Eftimie IONESCU

Supporterii: — Se poate Dumitriu, să ne faceți una cu asta?

Dumitriu: — Ne păstrăm pentru Juventus!!!

Priponiții...

Desene de Neagu RADULESCU

VALOAREA NU AȘTEAPTĂ NUMĂRUL ANILOR...

Nu știm dacă F. C. Argeș va reuși să-și valorifice șansa de a termina acest campionat pe primul loc (pronostic personal: da!), un lucru este însă cert: piteștenii au dominat pînă acum sezonul, printr-o comportare remarcabilă, pe care o atestă în primul rînd cifrele: cel mai mare număr de victorii (6), cele mai puține înfrîngeri (doar două în 11 meciuri!), 7 puncte în deplasare, un golaveraj de echipă seriosă (16-8). În plus, un joc constant bun, fără piscurile și abisurile altor formații ale noastre, cu o pronunțată notă de spectaculozitate, desemnată pe blazonul echipei de penelul lui Dobrin, cu o vioiciune pe care o imprimă tinerețea echipierilor săi, tinerețe care — la o analiză mai atentă — ne-a apărut de-a dreptul surprinzătoare. Citiți: Coman 21 de ani, Ioniță 21 de ani, Olteanu 21 de ani, Dobrin 20 de ani, Prepurgel 21 de ani, C. Radu 22 de ani, Nuțu 24 de ani, Jerčan 21 de ani...

Așadar, mulți tineri, foarte tineri. Și — remarcăți — mai ales în liniile din față ale echipei; pentru că în spate, acolo unde atrîna mai greu nevoia de maturitate și calm, „tronează” Barbu și Ilie Stelian, cu cei peste 30 de ani ai lor, completați de Ioachim Popescu, Ivan sau Vulpeanu, de asemenea jucători trecuți prin focul multor campionate. Tinerețea echipei din Pitești confirmă adevărul că „valoarea nu așteaptă numărul anilor”...

În general, F. C. Argeș ne apare — la această oră a lichidării conturilor anului — ca o echipă bine clădită, care a înregistrat un cert

progres valoric, veritabilă „purta-toare de steag” a ofensivei fotbalului provincial în disputa deschisă între el și cel din Capitală.

Ni se pare că începem să deslușim și o idee de joc a piteștenilor pornită — cum se și cuvine, de altfel — de la calitățile jucătorilor și nu impusă „ex cathedra”. Dobrin face jocul undeva la mijlocul terenului, între mijlocași sau în fața lor, de unde aruncă mingile în unghiurile cele mai variate, lui Kraus, Jerčan sau Nuțu, ale căror calități de șut, de viteză și pătrundere sînt, astfel, bine exploatare. Tema a fost bine aplicată și duminică, în fața Universității Cluj, și din ea au ieșit faze de gol una după alta. Personalitatea de jucător a lui Dobrin ne-a fost reliefată și de acele cîteva faze în care, văzînd că lansarea vreunui din colegii săi „de poantă” are șanse de reușită mai reduse (marcaj sever, poziție în teren nefavorabilă dezvoltării fazei), n-a ezitat să ia acțiunea pe cont propriu și s-o ducă pînă la poartă.

F. C. Argeș este o echipă care crește evident. Este însă exact momentul cînd unora dintre jucători le-ar cădea bine un tratament prompt cu vitamina seriozității...

Radu URZICEANU

P. S. — Explicație: I-am dat lui Ioachim Popescu nota 4, pentru că s-a nu mai lungim vorba. Altfel, ar fi trebuit să repetăm nota intitulată „Solistul”, publicată în numărul 74 al revistei noastre...

R. U.

MĂNUȘA A FOST ARUNCATĂ ÎN MINUTUL 53...

De obicei într-un duel, după canoanele clasice ale cavalismului, o dată aruncată mînușa de către unul din protagoniști, celuilalt nu-i mai rămîne decît să-și așeze oarecare pe cîmpul de luptă. Așa s-a întimplat în meciul U.T.A. — Farul începînd din minutul 53, cînd prin golul lui Chivu, arădenii au aruncat mînușa adversarilor lor.

De ce așa tirziu? Pentru că pînă atunci ei s-au mulțumit doar să „tachineze” masiva apărare constanteană cu un joc de artificii. Dumitrescu, o tinăre extremă talentată, pe un post în care cu ani în urmă strălucise tizul și actualul său antrenor, presăra cu dărnice driblinguri iscusite; Traian Popescu pătrundea decis, Azenete combina inteligent cu Chivu, iar Petescu vrota cu orice preț să fie „omul în plus” aflat în atac. Toate bune și frumoase pînă la... 16 metri! Pentru că aici, în zona bătăuță de... talazurile apărării constantene (Tilvescu devenise „libero”, Koszka lupta alături de Mareș, Dumbravă „cosea” orice înfloritură de dribling, Antonescu se ținea scai de Chivu iar Kallo devenise extremă, de... mijloc!) se stîngeau focurile de artificii arădene.

Și chiar dacă Petescu și Pop s-au găsit singuri în careu, iar Traian Popescu l-a avut în față în ultimul minut al repriei I doar pe Ufu, atacul gazdelor n-a reușit să-și deranjeze prea mult adversarul și cu atît mai mult să-l determine să accepte un duel ofensiv.

Și tactica lui Mărdărescu părea că va da roade.

Dar a venit minutul 53, Chivu a scăpat nesupravegheat și a înscris (Antonescu a și fost schimbat imediat!). Provocarea la... duel devenise o realitate peste care nu se mai putea trece și abia atunci oaspeții au simțit nevoia unei replice ofensive. Ceața meciului nul se răspindise. În asemenea condiții „duelul” a început să pasioneze, jocul a devenit deschis de ambele părți, cu faze de poartă și cu ritm alert, rezultatul final fiind incert pînă la ultimul fluier al arbitrilor. Și chiar dacă nu s-a mai înscris vreun gol în această ultimă jumătate de oră, ea a constituit „miezul” meciului, latura sa spectaculară.

Pentru că în minutul 53 mînușa fusese aruncată...

P. SL

DINAMO BACĂU ÎȘI PIERDE CADENȚA?

Și cel de al șaselea meci disputat pe teren propriu a fost cîștigat de dinamoviștii băcăuani. Ne-am obișnuit cu invincibilitatea lor pe terenul din Bacău. În meciul cu Petrolul, însă, putem afirma că meritul nu este al lor, ci al... fundașului advers Mocanu, care a înscris în propria poartă.

Un fapt este cert: echipa nu și-a găsit în acest meci cadența cu care ne obișnuise. Fotbalul practicat de elevii lui Nicușor a nemulțumit. Ce se întimplă la Bacău? De ce echipa a jucat atît de slab, de neconvingător, fără o idee tactică, fără să poată da o replică colectivă adversarului? Atributele cu care a pornit în campionat — o mare dorință de afirmare, dirigenie, putere de luptă etc. — au permis echipei un start multumitor, dar ele s-au dovedit pe parcurs insuficiente pentru a-i asigura o evoluție constantă bună. Cu fiecare etapă consumată s-a constatat că aceste calități slăbesc, ele nefiind susținute și de o capacitate tehnicotactică corespunzătoare cerințelor di-

viziei A. Trebuie arătat că nu toți jucătorii dispun de un bagaj suficient de cunoștințe tehnice. Aportul lui Lică Nunweiler, jucător cu o experiență recunoscută, este aproape determinant în jocul și rezultatele favorabile obținute de echipa Dinamo Bacău. Kiss, fundaș care s-a impus în trecut apropiat, a fost desori depășit în meciul cu Petrolul. Linia mediană nu are cea mai bună alee-tuire, Panait fiind lipsit de mobilitate necesară postului de mijloc. Cel mai deficitar compartiment ni s-a părut atacul, care n-a reușit să creeze decît două faze periculoase la poartă lui M. Ionescu. Soluția cu trecerea fraților Ene pe extreme — posturi cu care nu se acomodează — a slăbit incisivitatea atacului.

Petrolul nu a reușit să se ridice peste valoarea adversarului. Echipa pare vlaguită, fără forță de joc, unii dintre componenții săi făcîndu-și prezența în formație numai cu numele.

Gheorghe NERTEA

„Meciul înaintea pa și A.S.A. T sul lor a „băieții” il alt cîmp d neretului, t priu-zis deo După ju craioveni, exultau. „ cu succes goluri, tot tehnică nel bîre mai v acestia făc stadionul și un deza multe ori datorită ter ăurarea un are posibili Privind le-am dat o

Factorii fotbal în s de luni din echipele, ar contribuția oarecum es celorlalte și negativ este nu poate fi Din cele p doar arbitri

ORGANIZ anuntarea c ciului. Dat abia după însemnat de 20—25 de

ECHIPEL nirii — ti nervii, incit excepții — în favoarea trilor) și c observatiile a mai lini apară rînd cer aipe ației lufte sale, delideratulu